

PASSIONSSÖNDAGEN

JUDICA

Text: Joh 11: 47-57. Predikan Ingemar Andersson, kyrkoherde i Lutherska församlingen i Stockholmsområdet.

FIENDSKAPEN MOT KRISTUS - DET STÄLLFÖRETRÄDANDE LIDANDET

"Ni har tänkt det till godo..."

När patriarken Jakob var död oroades Josefs bröder över att Josef nu skulle hämnas på dem för allt ont de gjort honom. De kom och föll ner för honom och bad honom förlåta dem deras synd. De sade sig vilja vara hans slavar, men Josef svarade dem:

"Ni tänkte ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo genom det som nu har skett för att bevara många människors liv." (1 Mos. 50: 20)

Brödernas avund och ondska ledde till hemska ogärningar. Samtidigt låg här en djup hemlighet förborgad. I det som syntes ske, skedde också något som inte syntes: Gud såg längre än de onda bröderna. Deras onda gärningar använde Gud till att genomföra sin plan, så att hans nådefulla hjälp kom många människor till del och räddade dem undan svältdöden när den stora hungersnöden kom.

Så var det också när Jesus, själv oskyldig, blev gjord till synd för oss och led och dog på Golgata kors. I det som syntes ske skedde också något som inte syntes, något som människorna inte såg, inte förstod, inte fattade. Men genom det som skedde fullbordades Guds plan, för att hans nåd skulle komma många människor till del och rädda syndare undan den eviga döden och frälsa dem till sitt eviga rike.

"Ni tänkte ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo genom det som nu har skett för att bevara många människors liv." (1 Mos. 50: 20)

DET ÄR BÄTTRE ATT EN MAN DÖR I FOLKETS STÄLLE...

I verserna före vår predikotext berättas om hur Jesus uppväcker Lasarus från de döda. Genom detta under kom många till tro på Jesus, konsekvenser som fick överstepräster och fariséerna att kalla samman Stora rådet. Här måste vidtas åtgärder. För den här mannen fortsätta obehindrat kommer alla att tro på honom och då vet man inte vad romarna kan ta sig till. Men översteprästen Kajfas tillrättavisar dem:

"Ni förstår ingenting. Inser ni inte att det är bättre för er att en man dör i folkets ställe än att belasta folket gå under?"

Men detta sade inte Kajfas av sig själv, berättar Johannes, utan som överstepräst för det året profeterade han att Jesus skulle dö, inte bara för folket utan för att samla och förena Guds kringspidda barn.

Kajfas förstod inte själv vad han sade. Själv menade han ju, att om man röjde Jesus ur vägen skulle en högriskfaktor undanröjas. Jesus var en farlig man i romarnas ögon. Han hade folkets öra och skulle kunna bli en orsak till att romarna tog över både templet och folket. Och det fanns också annat som talade för att Jesus borde röjas ur vägen. Han skulle kunna ta över ledningen och hota Stora rådets auktoritet. Därför överlade de om att döda honom. Också Pilatus insåg att bakom judarnas iver att få Jesus utlämnad och korsfäst, jäste och lågade avundsjukan: *Han visste nämligen att det var av avund som de hade utlämnat honom.* (Matt. 27: 18).

Men i Kajfas profetia och i det som sedan skedde lät Gud kungöra och genomföra sin frälsningsplan. Det förstod inte Kajfas. Det förstod inte Stora rådet. Det förstod inte folk i allmänhet, och inte ens lärjungarna förstod den fulla innebörden i passionshistorien. Chockade sörjde de sin Mästare som död och borta. Vittnesbörden om hans uppståndelse ökade deras förvirring. För de hade inte av Skrifterna förstått vad Jesus efter sin uppståndelse undervisade Emmaus-lärjungarna om: *Måste inte Messias lida detta för att gå in i sin härlighet?!*

EFTER GUDS FASTSTÄLLDA PLAN...

När Petrus på Pingstdagen predikar för folket i Jerusalem, talar han om Jesus och säger, att när han blev utlämnad, fastspikad på korset och dödad, så skedde detta "efter Guds fastställda plan". Men det förstod ingen av dem då. Och när Petrus sedan i Salomos pelarhall förklarar för folket hur han botat den lame, så talar han först om hur folket "förnekade den Helige och Rättfärdige och begärde att få en mördare frigiven". De dräpte Livets furste, men Gud uppväckte honom från de döda:

Nu vet jag, bröder, att varken ni eller era rådsberrar visste vad ni gjorde. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i uppfyllelse som han har förutsagt genom alla sina profeter, att hans Messias skulle lida. (Apg. 3:17-18).

När Jesus på korset ber för sina fiender, säger han: *Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.*

Och i 1 Kor. 2 talar Paulus om en Guds vishet, som ingen av den här världens härskare känt – *"om de hade känt den, skulle de inte ha korsfäst härlighetens Herre".*

Aldrig har en svartare ogärning begåtts här på jorden än när Jesus förråddes, pinades, plågades, korsfästes och dödades. Aldrig har ett värre rättsövergrepp skett än när Jesus, den fullkomligt oskyldige och fullkomligt gode, dömdes till döden och avrättades. Men i det som skedde, skedde samtidigt något för människors ögon fördolt och förborgat. Guds fastställda plan och beslut verkställdes, det som Kajfas utan att veta det profeterade om:

"Ni förstår ingenting. Inser ni inte att det är bättre för er att en man dör i folkets ställe än att belä folkets gård under?"

VAD VAR DET DÅ SOM SKEDDE?

Svar: *"Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser... Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud."* (2 Kor. 5: 19 f.)

Om detta talar dagens episteltext:

"Men nu har Kristus kommit som överstepräst för det goda som vi äger. Genom det större och fullkomligare tabernakel som inte är gjort med händer, det vill säga som inte tillhör den här skapelsen, gick han en gång för alla in i det allra heligaste, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning. Om nu redan blod av bockar och tjurar och askan från en kviga, stänkt på de orena, helgar till yttre renhet, hur mycket mer skall då inte Kristi blod rena våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden.

Ty Kristus har genom den evige Ande framburit sig själv som ett felfritt offer åt Gud.

Därför är Kristus medlare för ett nytt förbund, för att de kallade skulle få det utlovade eviga arvet, sedan han genom sin död hade friköpt oss från överträdelserna under det första förbundet.” (Hebr. 9: 11-15).

”En sådan överstepräst var det vi också behövde, en som är helig, oskyldig, obefläckad, skild från syndare och upphöjd över himlarna. Han måste inte som dessa överstepräster bära fram offer, en dag varje år, först för sina egna synder och sedan för folkets. Detta gjorde han en gång för alla, när han offrade sig själv.” (Hebr. 7: 26-27).

VAD INGET MÄNNISKOHJÄRTA KUNNAT ANA

Hade denna världens härskare förstätt denna Guds vishet, skulle de inte ha korsfäst härlighetens Herre. För därmed miste själafienden sina argument emot oss. Handskriften, skuldebrevet, som med sina krav vittnade emot oss, har Gud genom Jesus tagit bort genom att spika fast det på korset (Kol. 2). Så har djävulen i sitt besinningslösa hat genom sina hantlangare spikat Jesus på korset och därmed fullbordat Guds frälsningsplan, att i Kristus Jesus försona världens synder och låta oss stå som rättfärdiga, utan skuld, inför Gud. Och därmed slog djävulen vapnet ur sina egna händer. All rättfärdighet är uppfylld.

I tidens fullbordan sände Gud sin Son, ställde honom under lagen, friköpte oss och gav oss söners rätt (Gal. 4:4-5). Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.

Detta är *”vad ögat inte har sett och örat inte har hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom”* – det är vad Skriften säger, skriver Paulus, och detta känner vi, för Gud har uppenbarat det för oss genom sin Ande (1 Kor. 2).

Och den vägen måste det gå. Denna Guds hemliga vishet kan ingen av oss se, förstå, räkna ut eller resonera sig fram till. Den hemligheten måste Gud uppenbara för oss genom sin Ande. Evangelii hemlighet är dold för allt förnuft. Men Gud har ombetrott oss med försoningens ord, så att Gud förmanar genom oss, skriver Paulus: *”Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud!”* Så uppenbarar Gud genom försoningens ord frälsningens hemlighet, detta som inga mänskliga sinnen kunnat ana, *”vad Gud har berett åt dem som älskar honom.”*

MIN FRÄLSNING INTILL JORDENS YTTERSTA GRÄNS...

Jesus skulle, enligt den profetia Kajfas fick uttala, dö för folket, men inte bara för sitt eget folk, utan för att samla och förena Guds kringspidda barn. Så hade Gud redan genom profeten Jesaja förkunnat om honom:

”Det är för lite för dig, då du är min tjänare, att endast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel. Jag skall sätta dig till ett ljus för bednafolken, för att du skall bli min frälsning intill jordens yttersta gräns.” (Jes. 49: 6).

Och när Jesus talar om sig själv som den gode Herden, som känner sina får och som ger sitt liv för dem, säger han:

”Jag har också andra får, som inte hör till den här fällan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lysna till min röst. Så skall det bli en hjord och en berde.” (Joh. 10:16).

Jesus *”är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens”*, skriver Johannes (1 Joh. 2: 2).

Översteprästerna och fariséerna bestämde sig nu på allvar för att döda Jesus. De utfärdade en befallning om att den som visste var han fanns skulle tala om det, så att de kunde gripa honom. Men Jesus, som visste vad de planerade, drog sig undan eftersom hans tid ännu inte var inne. Han lämnade Jerusalem för en tid och gick ut på landsbygden.

Men påsken stod för dörren och stora skaror drog upp till Jerusalem och högtiderna. Spänningen var stor. Man sökte efter Jesus på tempelplatsen och frågade varandra: *Vad tror ni? Kommer han inte alls till högtiden?*

Får vi uppleva nästa söndag berättar texterna för oss om hur Jesus rider in i Jerusalem, och så följer den vecka som slutar med att Jesus korsfästes, dör och begravs – för att sedan på första dagen i veckan uppstå och förkunna segens budskap.

För oss har detta skett, och lovsången till Lammet som blev slaktat och köpte oss åt Gud med sitt blod, brusar genom himlarymderna. Men utan Guds Andes ljus och vägledning är och förblir detta en för människor förborgad hemlighet, en dårskap för allt förnuft och en stötesten. Därför behöver vi be Herren att han genom sitt Ord och sin Ande vill öppna människors ögon till att se, öron till att höra och hjärtan till att ta emot salighetens kunskap till syndernas förlåtelse.

*Jesus för världen givit sitt liv;
Öppnade ögon, Herre, mig giv!*

Amen.